

Arrest

nr. 78 309 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 september 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. NIANG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 27 april 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 2 mei 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 juli 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State van 18 september 2009 nr. 196.187 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 13 september 2005 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 1 maart 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 18 oktober 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 6 november 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 14 februari 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 2 februari 2010 en op 17 februari 2011 dient verzoeker aanvullingen in.

Op 25 september 2008 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 12 juni 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 oktober 2009 dient verzoeker een aanvulling in op deze aanvraag.

Op 28 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 11 juli 2001 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 18 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14/02/2008 bij aangetekend

schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

D., N. (R.R.: 079100152708)

nationaliteit: Kosovo

geboren te S. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 25/09/2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van herkomst, nl. Kosovo, Verder stelt onze arts-adviseur dat betrokkene kan reizen en dat mantelzorg niet nodig is.

Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen merken we op dat essentiële geneesmiddelen gratis beschikbaar zijn in alle openbare gezondheid(s)zorginstellingen, zoals blijkt uit het rapport van de Internationale Organisatie voor Migratie, getiteld "Retourner au Kosovo, informations sur le pays"(dd, 01/12/2009)¹".

Betrokkenen kunnen voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht in de lokale medische centra/poliklinieken of in de gespecialiseerde centra van Pristina². Dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is.

Bovendien moet worden opgemerkt dat wet nr.2003/15 3 betreffende het stelsel van sociale bijstand voorziet in financiële steun voor gezinnen waarin alle leden nood hebben aan sociale steun en niet in staat zijn om te werken of indien één lid afhankelijk is aan sociale steun en een kind heeft onder de vijf jaar of een wees.

Betrokkene legt geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 8 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie-en asielbeleid waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden opgesteld in drie exemplaren: het origineel wordt afgegeven aan de vreemdeling, een exemplaar wordt mij toegestuurd en het derde wordt door uw diensten bewaard. Elk exemplaar dient door de vreemdeling ondertekend te worden.

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...).".

Op 9 september 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan waarin hij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker zet uiteen dat de verplichting tot formele motivering aan de betrokkene moet toelaten om de redenen te kennen die aan de beslissing ten grondslag liggen zonder dat het bestuur de motieven van de motieven moet opgeven. Er moet wel geantwoord worden op de argumenten van de betrokkene.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Verzoeker verduidelijkt dat het advies van de arts van de Dienst Vreemdelingen zaken werd gevraagd inzake de gezondheidstoestand van verzoeker en inzake de beschikbaarheid van de zorgen in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies van 18 juli 2011 vast dat verzoeker lijdt aan een pathologie die geen invloed heeft op de mogelijkheid om te reizen. Inzake de beschikbaarheid van de medicamenteuze behandeling alsook van de opvolging van de behandeling in Kosovo besluit de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening geen risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker omdat behandeling, de benodigde therapie, de gespecialiseerde opvolging en de vereiste medicatie mogelijk zijn in het land van herkomst. De ambtenaar-geneesheer oordeelt dat een terugkeer naar Kosovo mogelijk is omdat de behandeling beschikbaar is en verzoeker kan reizen. Hierbij is de ambtenaar-geneesheer nog niet ingegaan op de toegankelijkheid van de zorgen. De bestreden beslissing haalt vervolgens de verschillende diensten aan die worden geleverd door het "Kosovo rehabilitation center for torture victims" en verwijst naar de wet nr. 2003/15 en naar het feit dat verzoeker niet arbeidsongeschikt is.

Verzoeker voert aan wat volgens hem gezondheidszorg in de brede zin is en meent dat inzake de beschikbaarheid, de kwaliteit en de aanvaardbaarheid van de zorgen, het de toegankelijkheid is die het belangrijkste is. Verzoeker meent dat toegankelijkheid kan worden opgedeeld in financiële en geografische toegankelijkheid en dat de politieke wil geneutraliseerd kan worden door een ongelijke verdeling van zorgstructuren en gezondheidspersoneel. Er is een onevenwicht in de zorgstructuur wanneer die geconcentreerd is in slechts één sector of regio of enkel in de hoofdstad en niet in de omliggende gebieden.

In casu werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met verzoekers verblijfplaats in Kosovo, met het bestaan van gezondheidsstructuren in zijn plaats van herkomst, de nabijheid ervan, de beschikbaarheid van personeel enz.

In Kosovo bestaan er grote vooroordelen ten opzichte van psychiatrische aandoeningen. Psychische problemen worden verborgen en als dit niet meer mogelijk is, maken de zieken en hun families het voorwerp uit van uitsluiting die verschillende generaties kan aanhouden. Door de families worden somatische symptomen naar voor geschoven als motief voor consultatie bij een dokter, omdat dit sociaal meer wordt aanvaard. Dit verklaart ook waarom de beoefenaars van de traditionele geneeskunde in eerste instantie of op parallelle wijze worden geraadpleegd, omdat hun therapeutische benadering meer in overeenstemming is met de sociale normen.

Verzoeker merkt op dat sinds het einde van de oorlog de bevolking wel gemakkelijker de beoefenaars van geestelijke gezondheidszorg in de officiële structuren lijkt te raadplegen. De lopende hervorming van de gezondheidszorg zit daar voor iets tussen, maar er wordt ook verondersteld dat de oorzaak van post-traumatische symptomen deze vraag tot psychologische hulp legitimeert. Op het niveau van de organisatie van de mentale gezondheidszorg merkt verzoeker op dat er een gebrek is aan coherentie en een afwezigheid van coördinatie op regionaal niveau. De beoefenaars gebruiken niet noodzakelijk de standaard classificaties, waardoor er geen consensus is voor de diagnose van bepaalde aandoeningen, vooral voor aandoeningen gepaard met angsten. In de klinieken zijn de artsen onvoldoende gevormd in psychiatrie. Dikwijls bestaan er geen medische dossiers of een gestructureerd medisch informatiesysteem, wat negatieve gevolgen heeft op alle niveaus: meerdere consultaties, slechte communicatie, beoefenaars die zich niet verantwoordelijk voelen en ten slotte een verhoging van de kost van de medische tussenkomsten. Wat de psychiatrische of sociale instellingen betreft, is er al slechte behandeling genoteerd door het personeel van een bijzonder instituut in Shtime. Een aantal patiënten die daar in behandeling zijn, meestal vrouwen, hebben aangegeven het slachtoffer te zijn van geweld of intimidatie van andere patiënten. De patiënten van de psychiatrische eenheid te Pristina werden verwaarloosd, dikwijls gedurende meerdere maanden: zij konden niet naar buiten gaan, kregen geen lectuur, hadden geen radio of televisie ter beschikking en konden niet telefoneren. Verzoeker verwijst voor de toestand in Shtime naar een persbericht over een rapport van het Anti-foltercomité van de Raad van Europa over Kosovo.

Verzoeker wijst erop dat, om de absolute onmogelijkheid na te gaan van een terugkeer om medische redenen, het niet volstaat om de fysieke mogelijkheid daartoe in overweging te nemen maar dat ook de mogelijkheid moet worden onderzocht om op nuttige wijze verzorgd te worden in het land van herkomst en de mogelijkheid om de kosten ervan te dragen. Een behandeling mag dan wel bestaan en worden toegepast op medisch vlak, maar deze behandeling kan economisch gezien slechts toegankelijk zijn

voor een zeer klein deel van de bevolking. Verzoeker wijst erop dat hij geen enkele gekende inkomstenbron heeft in Kosovo.

In het licht van deze vaststellingen is de ambtenaar-geneesheer ten onrechte tot de conclusie gekomen dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het terugsturen van verzoeker naar Kosovo zonder zekerheid dat hij gemakkelijk toegang zal hebben tot de zorgen aldaar of dat hij een adequate behandeling zal krijgen, is wel strijdig met deze richtlijn en met artikel 3 van het EVRM.

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Louter subsidiair merkt de verwerende partij op dat verzoekers feitelijke beschouwingen niet pertinent zijn. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij om zijn beweringen te staven. Zijn beschouwingen zijn vaag en ongestaafd en niet van aard om afbreuk te kunnen doen aan het onderbouwde advies van de ambtenaar-geneesheer of aan de motieven van de bestreden beslissing die steunen op de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing op afdoende wijze motiveert dat medische zorgen in Kosovo toegankelijk zijn.

De verwerende partij merkt op dat verzoeker verkeerdelijk de mening is toegedaan dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Een eventualiteit dat dit artikel kan worden geschonden volstaat op zich niet. *In casu* is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Er is *in casu* geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven.

De verwerende partij wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van de staat te verblijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. De omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*" kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van

29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet aanvaard kan worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verkrijgen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn verblijfplaats in Kosovo, met het bestaan van gezondheidsstructuren in zijn plaats van herkomst, de nabijheid ervan, de beschikbaarheid van personeel enz. Hij wijst erop dat er in Kosovo grote vooroordelen bestaan ten opzichte van psychiatrische aandoeningen. Verzoeker merkt op dat, op het niveau van de organisatie van de mentale gezondheidszorg, er een gebrek is aan coherentie en een afwezigheid van coördinatie op regionaal niveau. In de klinieken zijn de artsen onvoldoende gevormd in psychiatrie. Dikwijls bestaan er geen medische dossiers of een gestructureerd medisch informatiesysteem. Wat de psychiatrische of sociale instellingen betreft, is er al slechte behandeling genoteerd door het personeel van een bijzonder instituut in Shtime. Een aantal patiënten die daar in behandeling zijn, meestal vrouwen, hebben aangegeven het slachtoffer te zijn van geweld of intimidatie van andere patiënten. De patiënten van de psychiatrische eenheid te Pristina werden verwaarloosd, dikwijls gedurende meerdere maanden: zij konden niet naar buiten gaan, kregen geen lectuur, hadden geen radio of televisie ter beschikking en konden niet telefoneren. Verzoeker verwijst voor de toestand in Shtime naar een persbericht over een rapport van het Anti-foltercomité van de Raad van Europa over Kosovo.

2.3.3. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de medische attesten die verzoeker heeft voorgelegd, heeft onderzocht en geconcludeerd dat daaruit blijkt aan welke aandoening hij lijdt en hoe hij in België behandeld wordt. Vervolgens onderzoekt de ambtenaar-geneesheer de behandelingsmogelijkheden in Kosovo. Voor de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst maakt de ambtenaar-geneesheer gebruik van volgende bronnen die zich in het administratief dossier bevinden: twee websites, een medisch-psychiatrisch verslag van Dr. A.C. van 2 juli 2010, informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van International SOS van 20 januari 2010 met uniek referentienummer 3020. De ambtenaar-geneesheer stelt dat uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat psychiatrische zorgen en psychotherapie beschikbaar zijn in centra voor geestelijke gezondheidszorg in Kosovo en dit in alle regio's, dat er meerdere psychotherapeuten zijn die ook privé werken, dat er huisartsen zijn geografisch verspreid over het hele land, dat er meerdere psychofarmaca beschikbaar zijn: antidepressiva en tranquillizers. De ambtenaar-geneesheer besluit dat verzoekers aandoening geen risico vormt voor zijn leven of de fysieke integriteit omdat medische behandeling mogelijk is in zijn land van herkomst en dat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

In de bestreden beslissing wordt deze conclusie van de ambtenaar-geneesheer overgenomen en wordt vervolgens ingegaan op de toegankelijkheid van de zorgen. In dit verband wordt er in de bestreden beslissing overwogen dat essentiële geneesmiddelen gratis beschikbaar zijn in alle openbare gezondheidszorginstellingen, zoals blijkt uit het rapport van de Internationale Organisatie voor Migratie, getiteld "Retourner au Kosovo, informations sur le pays" (d.d. 01 december 2009), dat verzoeker voor de nodige medische behandeling en opvolging terecht kan in de lokale medische centra/poliklinieken of

in de gespecialiseerde centra van Pristina, dat de geografische toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen bijgevolg voldoende gegarandeerd is, dat wet nr.2003/15 betreffende het stelsel van sociale bijstand voorziet in financiële steun voor gezinnen waarin alle leden nood hebben aan sociale steun en niet in staat zijn om te werken of indien één lid afhankelijk is aan sociale steun en een kind heeft onder de vijf jaar of een wees, dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van een arbeidsgeneesheer dat hij arbeidsongeschikt zou zijn zodat er vanuit kan worden gegaan dat verzoeker zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Er wordt in dit verband verwezen naar een website van de IOM, naar "Terugkeer naar Kosovo" geraadpleegd op 19 april 2011 en naar een website waarop de wet nr. 2003/15 terug te vinden is.

Door een loutere verwijzing naar een ongedateerd persbericht over een ongedateerd rapport, zonder dit persbericht of dit rapport toe te voegen, slaagt verzoeker er niet in om afbreuk te doen aan de recente informatie die zich in het administratief dossier bevindt en waarop de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde zich steunen. Bovendien betreft de door verzoeker aangehaalde info voornamelijk vrouwen en verzoeker is een man.

In de bestreden beslissing wordt inzake de geografische toegankelijkheid gesteld dat verzoeker terecht kan in de gespecialiseerde centra van Pristina of in de lokale medische centra en poliklinieken. Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn verblijfplaats in Kosovo, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat om zelf te verduidelijken wat deze verblijfplaats is en niet betwist dat er verschillende lokale medische centra en poliklinieken zijn.

Door te verwijzen naar het feit dat er in Kosovo vooroordelen bestaan ten opzichte van personen met psychiatrische aandoeningen en door een algemene en vage kritiek te geven op de structuur van de gezondheidszorg in Kosovo, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de behandeling die hij nodig heeft niet beschikbaar zou zijn in Kosovo en voor hem niet toegankelijk. Verzoeker stelt dat hij geen inkomen heeft maar betwist niet dat hij niet arbeidsongeschikt is. De ongestaafde beweringen van verzoeker doen geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, die steunen op de stukken van het administratief dossier.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Inzake de schending van artikel 3 van het EVRM voert verzoeker aan dat een terugkeer naar Kosovo, zonder zeker te zijn dat hij toegang zal hebben tot de benodigde zorgen en zonder dat hij op adequate wijze zal worden behandeld, een schending van dit verdragsartikel inhoudt.

Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Uit hetgeen hierboven werd gesteld, blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de motieven te weerleggen van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de benodigde zorgen voor verzoeker beschikbaar en financieel en geografisch toegankelijk zijn in Kosovo. Nu deze zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, kan verzoeker niet voorhouden dat een terugkeer naar Kosovo een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. Verzoeker brengt geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van zijn kritiek. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET